

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JEAN MISCHE

της 3ης Ιουνίου 2003¹

1. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει το άρθρο 5, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 690/2001 της Επιτροπής, της 3ης Απριλίου 2001, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων στήριξης της αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος² (στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), κατά το μέρος που η εν λόγω διάταξη επιβάλλει σε κάθε ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να χρηματοδοτεί το 30 % της τιμής του κρέατος που αγοράζεται δυνάμει του εν λόγω κανονισμού.

— αναθέτει στην Επιτροπή, με τις πράξεις που εκδίδει, αρμοδιότητες εκτέλεσης των κανόνων που θεσπίζει. [...]

3. Σύμφωνα με το άρθρο 211, τέταρτη περίπτωση, ΕΚ:

«Για τη διασφάλιση της λειτουργίας και αναπτύξεως της κοινής αγοράς, η Επιτροπή:

I — Το νομικό πλαίσιο

A — Η Συνθήκη ΕΚ

[...]

2. Σύμφωνα με το άρθρο 202, τρίτη περίπτωση, ΕΚ:

— ασκεί τις αρμοδιότητες που της αναθέτει το Συμβούλιο για την εκτέλεση των κανόνων που θεσπίζει.»

«Για την πραγματοποίηση των σκοπών της παρούσας Συνθήκης και κατά τους όρους αυτής, το Συμβούλιο:

4. Σύμφωνα με το άρθρο 268, παράγραφος 1, ΕΚ:

[...]

«Όλα τα έσοδα και τα έξοδα της Κοινότητας, περιλαμβανομένων και εκείνων που αφο-

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — ΕΕ L 95, σ. 8.

ρούν το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, πρέπει να προβλέπονται για κάθε οικονομικό έτος και να εγγράφονται στον προϋπολογισμό.»

B — Οι κανονισμοί που διέπουν τη χρηματοδότηση της κοινής γεωργικής πολιτικής

1. Ο κανονισμός 25

5. Σύμφωνα με το άρθρο 269, παράγραφος 1, ΕΚ:

«Ο προϋπολογισμός χρηματοδοτείται στο ακέραιο, υπό την επιφύλαξη των άλλων εσόδων, από ίδιους πόρους.»

7. Με τον κανονισμό 25 του Συμβουλίου, της 4ης Απριλίου 1962, περί της χρηματοδότησεως της κοινής γεωργικής πολιτικής³, όπως τροποποιήθηκε για τελευταία φορά με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 728/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, περί συμπληρωματικών διατάξεων όσον αφορά τη χρηματοδότηση της κοινής γεωργικής πολιτικής⁴ (στο εξής: κανονισμός 25), ιδρύθηκε το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΓΤΠΕ, στο εξής: Ταμείο), το οποίο αποτελεί μέρος του γενικού προϋπολογισμού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και καθορίστηκαν οι αρχές που έχουν εφαρμογή επί της χρηματοδότησεως της κοινής γεωργικής πολιτικής.

6. Το άρθρο 270 ΕΚ προβλέπει τα εξής:

«Προκειμένου να εξασφαλισθεί η δημοσιονομική πειθαρχία, η Επιτροπή δεν προτείνει κοινοτική πράξη, δεν τροποποιεί τις προτάσεις της και δεν λαμβάνει εκτελεστικά μέτρα που ενδέχεται να έχουν σημαντικές επιπτώσεις στον προϋπολογισμό, χωρίς να παρέχει τη διαβεβαίωση ότι η πρόταση ή το μέτρο αυτό δύναται να χρηματοδοτηθεί στα πλαίσια των ιδίων πόρων της Κοινότητας, όπως καθορίζονται στις διατάξεις που έχει θεσπίσει το Συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 269.»

8. Το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 25 προβλέπει τα εξής:

«2. Επειδή στο στάδιο της ενιαίας αγοράς τα συστήματα τιμών καθίστανται ενιαία και η γεωργική πολιτική είναι κοινοτική, οι οικονομικές συνέπειες που προκύπτουν, εξ αυτού

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/001, σ. 32.

4 — ΕΕ L 94, σ. 9.

του λόγου, καταλογίζονται στην Κοινότητα. Έτσι, χρηματοδοτούνται από το Ταμείο:

25ης Ιουνίου 1996⁶ (στο εξής: κανονισμός 1883/78), προβλέπει τα εξής:

α) οι επιστροφές κατά την εξαγωγή προς τρίτες χώρες·

«Όταν, στα πλαίσια κοινής οργάνωσης αγοράς, καθορίζεται ένα ποσό ανά μονάδα για ένα μέτρο παρεμβάσεως, οι δαπάνες που προκύπτουν χρηματοδοτούνται εξ ολοκλήρου από την Κοινότητα».

β) οι παρεμβάσεις που αποσκοπούν στη ρύθμιση των αγορών·

10. Το άρθρο 3 του κανονισμού 1883/78 προβλέπει τα εξής:

γ) οι κοινές ενέργειες που αποφασίζονται προκειμένου να πραγματοποιηθούν οι στόχοι, οι οποίοι καθορίζονται στο άρθρο 39 παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης [...].»

«Όταν, στα πλαίσια κοινής οργάνωσης αγοράς, δεν καθορίζεται ένα ποσό ανά μονάδα για ένα μέτρο παρεμβάσεως, το μέτρο αυτό χρηματοδοτείται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, σύμφωνα με τα άρθρα 4 έως 8».

2. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1883/78

9. Το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1883/78 του Συμβουλίου, της 2ας Αυγούστου 1978, περί των γενικών κανόνων χρηματοδότησεως των παρεμβάσεων από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων⁵, όπως τροποποιήθηκε για τελεταία φορά με τον κανονισμό (ΕΚ) 1259/96 του Συμβουλίου, της

11. Τα άρθρα 4 έως 8 του κανονισμού 1883/78 καθορίζουν τους κανόνες που εφαρμόζονται κατά τον υπολογισμό των δαπανών παρεμβάσεως που βαρύνουν τον κοινοτικό προϋπολογισμό, καθώς και τους τρόπους καταβολής των εν λόγω δαπανών.

5 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/022, σ. 91.

6 — ΕΕ L 163, σ. 10.

3. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1258/1999

Περιλαμβάνει δύο τμήματα:

12. Στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΚ) 1258/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, περί χρηματοδοτήσεως της τιμής γεωργικής πολιτικής⁷, εκτίθενται τα εξής:

— το τμήμα Εγγυήσεων,

— το τμήμα Προσανατολισμού.

«Εκτιμώντας ότι, στο στάδιο της ενιαίας αγοράς, δεδομένου ότι τα συστήματα τιμών είναι ενοποιημένα και η γεωργική πολιτική είναι κοινοτική πολιτική, οι οικονομικές συνέπειες που προκύπτουν βαρύνουν την Κοινότητα· ότι, σύμφωνα με την αρχή αυτή, όπως αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 25, οι επιστροφές κατά την εξαγωγή προς τρίτες χώρες, οι παρεμβάσεις που προορίζονται για τη σταθεροποίηση των γεωργικών αγορών, [...] χρηματοδοτούνται από το τμήμα Εγγυήσεων του Ταμείου προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι του άρθρου 33, παράγραφος 1, της Συνθήκης».

2. Το τμήμα Εγγυήσεων χρηματοδοτεί:

- α) τις επιστροφές κατά την εξαγωγή προς τρίτες χώρες·
- β) τις παρεμβάσεις για τη σταθεροποίηση προς τρίτες χώρες·

13. Το άρθρο 1 του κανονισμού 1258/1999 προβλέπει τα εξής:

- γ) τις δράσεις για την αγροτική ανάπτυξη που δεν περιλαμβάνονται στα προγράμματα του στόχου 1, πλην της κοινοτικής πρωτοβουλίας για την αγροτική ανάπτυξη·

«1. Το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, καλούμενο στο εξής το “Ταμείο”, αποτελεί μέρος του γενικού προϋπολογισμού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

- δ) τη χρηματοδοτική συμμετοχή της Κοινότητας σε ειδικά κτηνιατρικά μέτρα, σε μέτρα ελέγχου στον κτηνιατρικό τομέα και σε προγράμματα εξάλειψης και επί-

7 — ΒΕΛ 160, σ. 103.

βλειψης των ζωνοδίων (κτηνιατρικά μέτρα), καθώς και σε φυτοϋγειονομικά μέτρα·

Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος⁸, εκτίθενται τα εξής:

[...]

4. Δεν βαρύνουν το Ταμείο οι δαπάνες διοικητικών εξόδων και προσωπικού, τις οποίες αναλαμβάνουν τα κράτη μέλη και οι δικαιούχοι της συνδρομής του Ταμείου.»

«Εκτιμώντας ότι ενδείκνυται να προβλεφθούν μέτρα τα οποία πρέπει να ληφθούν όταν η ουσιαστική αύξηση ή πτώση των τιμών διαταράσσει ή απειλεί να διαταράξει την κοινοτική αγορά· ότι τα μέτρα αυτά μπορούν να περιλαμβάνουν και έκτακτη αγορά στην παρέμβαση».

14. Το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 1258/1999 προβλέπει τα εξής:

16. Στην τριακοστή έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1254/1999 εκτίθενται τα εξής:

«2. Οι παρεμβάσεις που προορίζονται για τη σταθεροποίηση των γεωργικών αγορών και οι οποίες αναλαμβάνονται σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες στο πλαίσιο της κοινής οργάνωσης των γεωργικών αγορών, χρηματοδοτούνται δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο β'».

«Εκτιμώντας ότι οι δαπάνες των κρατών μελών λόγω των υποχρεώσεων που προκύπτουν από την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού χρηματοδοτούνται από την Κοινότητα σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 1258/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, για τη χρηματοδότηση της κοινής γεωργικής πολιτικής».

Γ — *Οι κανονισμοί που διέπουν την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα του βοείου κρέατος*

17. Το άρθρο 38 του κανονισμού 1254/1999 προβλέπει τα εξής:

1. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1254/1999

«1. Όταν διαπιστώνεται αισθητή άνοδος ή πτώση των τιμών στην αγορά της Κοινότη-

15. Στην τριακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΚ) 1254/1999 του

⁸ — ΕΕ L 160, σ. 21.

τας, ενδέχεται δε να διατηρηθεί η κατάσταση αυτή και, επομένως, να διαταράσσεται ή απειλείται να διαταραχθεί η εν λόγω αγορά, δύνανται να ληφθούν τα αναγκαία μέτρα.

2. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου καθορίζονται από την Επιτροπή κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 43».

18. Το άρθρο 45 του κανονισμού 1254/1999 προβλέπει τα εξής:

«Ο κανονισμός (ΕΚ) 1258/1999 και οι διατάξεις που θεσπίστηκαν για την εφαρμογή του κανονισμού αυτού εφαρμόζονται για τα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1».

2. Ο κανονισμός (ΕΚ) 2777/2000

19. Βάσει του άρθρου 38, παράγραφος 2, του κανονισμού 1254/1999, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2777/2000, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, περί θεσπίσεως εξαιρετικών μέτρων στήριξης για την αγορά βοείου κρέατος⁹, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 111/2001 της Επιτροπής,

της 19ης Ιανουαρίου 2001¹⁰, ο οποίος προέβλεπε, από την 1η Ιανουαρίου 2001 έως τις 30 Ιουνίου 2001, το αργότερο, ένα καθεστώς αγοράς που αποσκοπούσε στην καταστροφή των ζώων ηλικίας άνω των 30 μηνών και ιδίως των ζώων που δεν είχαν υποβληθεί σε εξέταση για σπογγώδη εγκεφαλοπάθεια των βοοειδών (ΣΕΒ) κατά τη σφαγή.

20. Το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 2777/2000 προέβλεπε, για κάθε πλήρως καταστρεφόμενο ζώο, συγχρηματοδότηση, εκ μέρους της Κοινότητας, ύψους 70 % των δαπανών για την αγορά του ζώου βάσει ενός κατ' αποκοπήν ποσού, ενώ το υπόλοιπο 30 % των δαπανών βαρύνει τις εθνικές αρχές.

3. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός

21. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε βάσει του άρθρου 38, παράγραφος 2, του κανονισμού 1254/1999.

22. Ο εν λόγω κανονισμός θεσπίζει ένα νέο ειδικό καθεστώς αγορών για το κρέας που προέρχεται από ορισμένες κατηγορίες βοοειδών ηλικίας άνω των 30 μηνών τα οποία έχουν υποβληθεί σε δοκιμές για ΣΕΒ, το οποίο παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να αποθηκεύουν κρέας ως μια άλλη δυνατότητα επιλογής εκτός από την καταστροφή. Το καθεστώς αυτό ισχύει σε όλα τα

9 — ΕΕ L 321, σ. 47.

10 — ΕΕ L 19, σ. 11.

κράτη μέλη, πλην του Ηνωμένου Βασιλείου, από την 1η Ιουλίου 2001 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2001.

23. Στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού εκτίθενται τα εξής:

«Λαμβανομένης υπόψη της έκτασης της κρίσης της ΣΕΒ και, ιδίως, της πιθανής της διάρκειας, καθώς και, συνακόλουθα, του μεγέθους των προσπαθειών που χρειάζεται να καταβληθούν για τη στήριξη της αγοράς, είναι σκόπιμο οι προσπάθειες αυτές να μοιραστούν μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών, ιδίως, ενόψει του μεγάλου αριθμού των ζώων που αναμένεται να αγοραστούν στο πλαίσιο του καθεστώτος καθώς και της περιορισμένης φύσης των δημοσιονομικών πόρων που είναι διαθέσιμοι για την κοινοτική χρηματοδότηση.»

24. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του προσβαλλόμενου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη αγοράζουν κατεψυγμένα σφάγια ή ημιμόρια σφαγίων βοοειδών ηλικίας άνω των 30 μηνών των ακόλουθων κατηγοριών [...]».

25. Το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Η τιμή αγοράς για τα κατεψυγμένα σφάγια που αγοράζονται σε ένα κράτος μέλος δυνάμει του παρόντος κανονισμού καθορίζεται κατόπιν διαγωνισμού.

2. Ο διαγωνισμός ανοίγεται σε ένα κράτος μέλος όταν, κατά τη διάρκεια δύο διαδοχικών εβδομάδων, η μέση τιμή της αγοράς της κλάσης αναφοράς της κατηγορίας Δ ήταν σε επίπεδο ίσο ή χαμηλότερο από την τιμή ενεργοποίησης που απαριθμείται στο παράρτημα I για το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος [...]».

26. Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του προσβαλλόμενου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Με βάση τις προσφορές που ελήφθησαν στο πλαίσιο κάθε μεμονωμένης διακήρυξης υποβολής προσφορών και σύμφωνα με τη διαδικασία που θεσπίζεται στο άρθρο 43 του κανονισμού (ΕΚ) 1254/1999, καθορίζεται μια ανώτατη τιμή αγοράς σε σχέση με την κλάση αναφοράς. Μπορεί να καθοριστεί διαφορετική τιμή ανά κράτος μέλος.

Η μέγιστη τιμή δεν υπερβαίνει την τιμή ενεργοποίησης περισσότερο από 14 ευρώ ανά 100 kg βάρους σφαγίου».

27. Το άρθρο 5 του προσβαλλόμενου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Η αρμόδια αρχή καταβάλλει στους υπερθεματιστές την τιμή που αναφέρεται στις προσφορές τους το αργότερο 65 ημέρες μετά από το πέρας της παραλαβής των σχετικών προϊόντων.

2. Η πληρωμή καταβάλλεται μόνο για την ποσότητα που πράγματι παραδόθηκε εντός του ορίου της κατακυρωθείσας ποσότητας.

[...]

5. Η Κοινότητα συγχρηματοδοτεί 70 % της τιμής του κρέατος που αγοράζεται δυνάμει του παρόντος κανονισμού.

Το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος χρηματοδοτεί το υπόλοιπο 30 % καθώς και όλα τα έξοδα που αφορούν τις εργασίες που προβλέπονται στα άρθρα 6, 7, 8 και 9.»

II — Η έγγραφη διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

28. Με την προσφυγή της, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Ιουνίου 2001, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει το άρθρο 5, παράγραφος 5, του προσβαλλόμενου κανονισμού, κατά το μέρος που η εν λόγω διάταξη επιβάλλει σε κάθε ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να χρηματοδοτεί το 30 % της τιμής του κρέατος που αγοράζεται δυνάμει του εν λόγω κανονισμού·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

29. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εκθέτει ότι, προκειμένου να μη θιγεί η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των δικαιούχων των μέτρων στηρίξεως της αγοράς, επιβάλλεται, στην περίπτωση που η προσφυγή γίνει δεκτή, και στο πλαίσιο της μέριμνας για την τήρηση των απαιτήσεων της αρχής της ασφάλειας δικαίου, να διατηρηθούν τα αποτελέσματα του προσβαλλόμενου κανονισμού.

30. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

οποίων ζητείται η ακύρωση δύνανται να αποσπασθούν από την υπόλοιπη πράξη¹¹.

31. Η Επιτροπή εκθέτει ότι, στην περίπτωση που η προσφυγή γίνει δεκτή, η ίδια υποστηρίζει την πρόταση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας να διατηρηθούν τα αποτελέσματα του προσβαλλόμενου κανονισμού κατ' εφαρμογήν του άρθρου 231, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.

32. Με διάταξη της 8ης Νοεμβρίου 2001, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση του Βασιλείου της Δανίας υπέρ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

III — Ανάλυση

A — Επί του παραδεκτού της προσφυγής

33. Το Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να εκφράσουν τη γνώμη τους επί του ζητήματος του παραδεκτού της προσφυγής με γνώμονα τη νομολογία του σύμφωνα με την οποία η μερική ακύρωση κοινοτικής πράξεως είναι δυνατή μόνον εφόσον τα στοιχεία των

1. Παρατηρήσεις των διαδίκων

34. Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η ακύρωση του άρθρου 5, παράγραφος 5, του προσβαλλόμενου κανονισμού, κατά το μέρος που η εν λόγω διάταξη επιβάλλει σε κάθε ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να χρηματοδοτεί το 30 % της τιμής του κρέατος που αγοράζεται δυνάμει του εν λόγω κανονισμού, ουδόλως επρόκειτο να θίξει τα ειδικά μέτρα που εφαρμόστηκαν δυνάμει του προσβαλλόμενου κανονισμού, του οποίου η διάρκεια ισχύος περιορίστηκε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2001. Η ως άνω μερική ακύρωση θα είχε συνέπειες μόνον όσον αφορά τη σχέση μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών. Ειδικότερα, η εν λόγω ακύρωση θα είχε ως συνέπεια την εφαρμογή των γενικών κανόνων στον τομέα της χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής και, επομένως, η Κοινότητα θα εκαλείτο να επιστρέψει στα κράτη μέλη το μέρος της χρηματοδοτήσεως που τους καταλογιζόταν εσφαλμένως μέχρι τούδε.

35. Η Γερμανική Κυβέρνηση φρονεί ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η βαλλόμενη διάταξη του προσβαλλόμενου κανονισμού δύναται να αποσπασθεί από τον υπόλοιπο κανονισμό. Επίσης, υπογραμμίζει ότι δεν αποδείχθηκε

¹¹ — Βλ. την πλέον πρόσφατη απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-29/99, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στην Συλλογή, σελίδες 45 και 46).

ότι η Επιτροπή δεν θα είχε εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό, εάν δεν μπορούσε να βασιστεί στη συγχρηματοδότηση. Τέλος, η Γερμανική Κυβέρνηση επικαλείται την απόφαση Lomas κ.λπ.¹², η οποία, κατά την ως άνω κυβέρνηση, επιβεβαιώνει τον αποσπαστό χαρακτήρα των διατάξεων που αφορούν τον υπολογισμό ενός γεωργικού μέτρου παρεμβάσεως έναντι των διατάξεων που διέπουν την εφαρμογή, αυτήν καθ' εαυτήν, του εν λόγω μέτρου.

36. Η *Επιτροπή* φρονεί ότι, από αμιγώς νομική άποψη, μπορεί να θεωρηθεί ότι η πτυχή του προσβαλλόμενου κανονισμού της οποίας η Γερμανική Κυβέρνηση ζητεί την ακύρωση δύναται να αποσπασθεί από τον υπόλοιπο κανονισμό. Συγκεκριμένα, η μερική ακύρωση η οποία ζητήθηκε, στην περίπτωση που το Δικαστήριο προέβαινε στην εν λόγω ακύρωση, δεν θα υποχρέωνε τον κοινοτικό νομοθέτη να θεσπίσει μια νέα πράξη προβλέπουσα την ανάληψη, εκ μέρους της Κοινότητας, των δαπανών που συνδέονται με την αγορά των σφαγίων των βοοειδών, καθόσον, ελλείψει ειδικής ρυθμίσεως, θα εφαρμόζονταν οι γενικοί κανόνες περί χρηματοδότησεως που προβλέπονται από τους κανονισμούς 1254/1999 και 1258/1999.

37. Ωστόσο, η *Επιτροπή* διαπιστώνει ότι, εκ των πραγμάτων, υφίσταται στενός σύνδεσμος μεταξύ, αφενός, της διατάξεως περί συγχρηματοδοτήσεως και, αφετέρου, των υπολοίπων διατάξεων του προσβαλλόμενου κανονισμού.

38. Πρώτον, η *Επιτροπή* αμφιβάλλει σφόδρα ότι, εάν η συγχρηματοδότηση δεν ήταν

δυνατή, θα είχε εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό ως έχει, καταλογίζοντας στον κοινοτικό προϋπολογισμό το σύνολο των δαπανών που προκύπτουν από τα θεσπισθέντα μέτρα.

39. Δεύτερον, η *Επιτροπή* υποστηρίζει ότι ο κανόνας περί συγχρηματοδοτήσεως δεν δύναται να αποσπασθεί από τον προβλεπόμενο στο άρθρο 10 του προσβαλλόμενου κανονισμού κανόνα ότι «[τα] έσοδα από τις πωλήσεις των προϊόντων που πραγματοποιούνται σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό ανήκουν στο σχετικό κράτος μέλος». Κατά την *Επιτροπή*, δεν θα υφίστατο κανένας λόγος να επωφεληθούν τα κράτη μέλη των εσόδων από τις πωλήσεις, εάν η χρηματοδότηση των μέτρων ήταν κοινοτική κατά 100 %.

40. Λόγω του ως άνω ουσιαστικού και αντικειμενικού συνδέσμου, η *Επιτροπή* φρονεί ότι μπορεί να θεωρηθεί ότι ο κανόνας περί συγχρηματοδοτήσεως δεν δύναται να αποσπασθεί από το υπόλοιπο τμήμα του προσβαλλόμενου κανονισμού. Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι η άποψή της επιβεβαιώνεται από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Fennely της 15ης Ιουνίου 2000, στην υπόθεση Γερμανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου¹³, και του γενικού εισαγγελέα Geelhoed της 3ης Οκτωβρίου 2000, στην υπόθεση *Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου*¹⁴.

41. Κατά την *Επιτροπή*, εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι ο κανόνας περί συγχρη-

12 — Απόφαση της 10ης Μαρτίου 1992, C-38/90 και C-151/90 (Συλλογή 1992 σ. I-1781, σκέψη 34).

13 — Απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2000, C-376/98 (Συλλογή 2000, σ. I-8419). Βλ. σημείο 126 των προτάσεων.

14 — Απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2003, C-378/00 (που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή). Βλ. τα σημεία 134 έως 137 των προτάσεων.

ματοδοτήσεως δεν δύναται όντως να αποσπασθεί από το υπόλοιπο τμήμα του προσβαλλόμενου κανονισμού, η προσφυγή μερικής ακύρωσεως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη.

42. Κατά τη *Δανική Κυβέρνηση*, το ζήτημα της χρηματοδοτήσεως δύναται να αποσπασθεί από το υπόλοιπο τμήμα του προσβαλλόμενου κανονισμού. Η εν λόγω κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι η ακύρωση του άρθρου 5, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού θα είχε ως μόνη συνέπεια ότι η χρηματοδότηση των προβλεπόμενων από τον κανονισμό αγορών βοείου κρέατος θα ακολουθούσε τους γενικούς κανόνες, ήτοι ότι οι αγορές θα χρηματοδοτούνταν κατά 100 % από την Κοινότητα. Η Κοινότητα θα απέδιδε, στην περίπτωση αυτή, στα κράτη μέλη τις δαπάνες που πραγματοποίησαν συναφώς τα ως άνω κράτη μέλη τα οποία προέβησαν σε αγορές βοείου κρέατος και τα οποία χρηματοδότησαν το 30 % της τιμής του κρέατος.

2. Εκτίμηση

43. Θεωρώ χρήσιμο να ληφθεί ως σημείο εκκινήσεως η συλλογιστική της προπαρατεθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Συμβουλίου. Η Επιτροπή είχε ασκήσει, ενώπιον του Δικαστηρίου, προσφυγή μερικής ακύρωσεως της μη δημοσιευθείσας αποφάσεως του Συμβουλίου της 7ης Δεκεμβρίου 1998 σχετικά με την προσχώρηση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας στη Σύμβαση για την πυρηνική ασφάλεια και το Δικαστήριο, σε απάντηση σε έναν λόγο απαραδέκτου προβληθέντα από το Συμβούλιο και αντλούμενο από το αδιαίρετο της ως άνω αποφάσεως, έκρινε τα εξής:

«45 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η μερική ακύρωση αποφάσεως είναι δυνατή εφόσον τα στοιχεία των οποίων ζητείται η ακύρωση δύναται να αποσπασθούν από την υπόλοιπη πράξη (βλ., στο πνεύμα αυτό, τις αποφάσεις της 23ης Οκτωβρίου 1974, 17/74, *Transocean Marine Paint* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1974, σ. 441, σκέψη 21, και της 31ης Μαρτίου 1998, C-68/94 και C-30/95, *Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1998, σ. I-1375, σκέψη 256). Τούτο συμβαίνει εν προκειμένω.

46 Τα στοιχεία η παράλειψη των οποίων θα καθιστούσε τη δήλωση παράνομη δεν περιέχονται, εξ ορισμού, σε αυτήν και, ως εκ τούτου, είναι διαχωρίσιμα από τις διατάξεις που περιέχει. Η ακύρωση του τρίτου εδαφίου της δηλώσεως κατά το μέτρο που ορισμένα άρθρα της συμβάσεως δεν μνημονεύονται σε αυτή ουδόλως επηρεάζει το νομικό περιεχόμενο των διατάξεων επί των οποίων έχει ήδη αποφανθεί το Συμβούλιο. *Μια τέτοια ακύρωση δεν μεταβάλλει, επομένως, την ουσία της προσβαλλόμενης αποφάσεως.* Επομένως, αυτά τα στοιχεία μπορούν να θεωρηθούν ως διαχωρίσιμα από το υπόλοιπο της προσβαλλόμενης αποφάσεως¹⁵».

44. Φρονώ, όπως και η Γερμανική Κυβέρνηση, ότι η πτυχή του προσβαλλόμενου κανονισμού της οποίας η ως άνω κυβέρνηση ζητεί την ακύρωση, ήτοι η προβλεπόμενη στο άρθρο 5, παράγραφος 5, δεύτερο εδάφιο, χρηματοδότηση από τα κράτη μέλη σε ποσοστό 30 %, δύναται να αποσπασθεί από

το υπόλοιπο τμήμα του ιδίου κανονισμού, υπό την έννοια ότι η ακύρωση του στοιχείου αυτού δεν μεταβάλλει την ουσία του προσβαλλόμενου κανονισμού.

45. Συγκεκριμένα, η ουσία έγκειται στη θέσπιση ενός ειδικού καθεστώτος αγορών του βοείου κρέατος, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η κρίση την οποία προκάλεσε η ΣΕΒ, όπως επιβεβαιώνουν, μεταξύ άλλων, η πρώτη¹⁶ και η τέταρτη¹⁷ αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού.

46. Η μερική ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού ουδόλως θα έθιγε την ουσία του εν λόγω κανονισμού, ο οποίος άλλωστε εκτελείται από πολλών ετών, και θα επέφερε μόνον, όπως επιβεβαιώνουν η Γερμανική και η Δανική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή, την αποζημίωση των οικείων κρατών μελών από την Κοινότητα, υπό την έννοια ότι η τελευταία θα έπρεπε να επιστρέψει στα εν λόγω κράτη μέλη τις δαπάνες που πραγματοποίησαν λόγω της υποχρέωσης συγχρηματοδότησης, εάν υποθεθεί ότι η υποχρέωση αυτή στερείται νομιμότητας.

16 — «Η κανονική αγορά βοείου κρέατος διανέει σήμερα περίοδο μεγάλης κρίσης που οφείλεται στην έλλειψη εμπιστοσύνης των καταναλωτών στο βόειο κρέας, η οποία προκλήθηκε από την εμφάνιση νέων κρουσμάτων σπογγώδους εγκεφαλοπάθειας των βοοειδών (ΣΕΒ). Τόσο η κατανάλωση όσο και η παραγωγή έχουν πέσει σε άνευ προηγουμένου χαμηλά επίπεδα με αποτέλεσμα τη σημαντική μείωση των τιμών παραγωγού [...]».

17 — «[...] [έ]ίναι σκόπιμο να προβλεφθεί ένα νέο ειδικό καθεστώς αγορών για το κρέας που προέρχεται από ζώα τα οποία έχουν υποβληθεί σε δοκιμές, το οποίο θα επιτρέπει στα κράτη μέλη να αποζημιώσουν κρέας ως μια άλλη δυνατότητα επιλογής εκτός από την καταστροφή, από την 1η Ιουλίου του 2001, το αργότερο [...]».

47. Εξάλλου, το γεγονός ότι η Επιτροπή, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της, δεν θα είχε θεσπίσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό όπως αυτός έχει διατυπωθεί σήμερα, δεν εμποδίζει το να θεωρηθεί ότι η εν λόγω συγχρηματοδότηση δύναται να αποσπασθεί από το υπόλοιπο τμήμα του προσβαλλόμενου κανονισμού.

48. Πράγματι, ένα παρεμφερές επιχείρημα που επικαλέστηκε το Συμβούλιο στην προπαρατεθείσα υπόθεση Επιτροπή κατά Συμβουλίου¹⁸ δεν εμπόδισε το Δικαστήριο να κρίνει ότι η πτυχή της απόφασης του Συμβουλίου της οποίας η Επιτροπή ζητούσε την ακύρωση μπορούσε να αποσπασθεί από το υπόλοιπο τμήμα της απόφασης. Συγκεκριμένα, το κριτήριο που απορρέει από την ως άνω απόφαση του Δικαστηρίου, ήτοι το αποτέλεσμα της μερικής ακυρώσεως ως προς την ουσία της σχετικής ρυθμίσεως, είναι αντικειμενικό¹⁹ κριτήριο και όχι υποκειμενικό κριτήριο που συνδέεται με την πολιτική βούληση της αρχής που εξέδωσε την επίδικη πράξη. Εξάλλου, ένα υποκειμενικό κριτήριο θα ήταν ανεφάρμοστο, υπό την έννοια ότι θα ήταν δυσχερές να προσδιορισθεί με βεβαιότητα ποια θέση θα ελάμβανε το θεσμικό όργανο εάν η χρηματοδοτική συμμετοχή των κρατών μελών είχε αποκλειστεί ευθύς εξ αρχής.

49. Ομοίως, ο σύνδεσμος που υφίσταται, κατά την Επιτροπή, μεταξύ, αφενός, της συγχρηματοδότησης και, αφετέρου, του

18 — Βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Συμβουλίου, σκέψη 43.

19 — Ο αντικειμενικός χαρακτήρας του κριτηρίου επιβεβαιώνεται και από την απόφαση της 28ης Ιουνίου 1972, 37/71, Jamet κατά Επιτροπής (Rec 1972, σ. 483), στην οποία το Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 11, ότι «[...] τα στοιχεία της προσβαλλομένης απόφασης, των οποίων ζητείται η ανίχνευση δεν είναι διαχωρίσιμα από το σύνολο της εν λόγω απόφασης, κατά τρόπο ώστε, ελλείψει των ως άνω στοιχείων η επίδικη πράξη θα έπαινε να παράγει έννομα αποτελέσματα» (η υπογράμμιση δική μου).

γεγονότος ότι τα έσοδα από τις πωλήσεις περιέρχονται στα κράτη μέλη, δεν αρκεί, κατά τη γνώμη μου, για να θεωρηθεί ότι η συγχρηματοδότηση συνδέεται κατά τρόπο αδιαχώριστο με το υπόλοιπο τμήμα του προσβαλλόμενου κανονισμού.

B — Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη νομικής βάσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

50. Συγκεκριμένα, πρόκειται για έναν σύνδεσμο με μία ειδική πτυχή του προσβαλλόμενου κανονισμού, πτυχή η οποία επίσης δεν αφορά την ουσία του εν λόγω κανονισμού. Εξάλλου, δεν θα ήταν αδύνατο να περιλάβει η Επιτροπή, στο πλαίσιο των μέτρων που ήταν υποχρεωμένη να λάβει δυνάμει του άρθρου 233 ΕΚ, σε περίπτωση μερικής ακυρώσεως, διατάξεις που θα είχαν ως σκοπό να αποφευχθεί ο αδικαιολόγητος πλουτισμός των κρατών μελών.

53. Όσον αφορά την ουσία της προσφυγής, η Γερμανική Κυβέρνηση προβάλλει, ως πρώτο λόγο ακυρώσεως, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός στερείται κάθε έγκυρης νομικής βάσεως. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν είχε αρμοδιότητα να προβλέπει, σε έναν εκτελεστικό κανονισμό, όπως ο προσβαλλόμενος κανονισμός, υποχρεωτική συγχρηματοδότηση από τα κράτη μέλη.

51. Τέλος, προσθέτω ακόμη ότι η πλήρης ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού — η οποία, πάντως, δεν ζητείται εν προκειμένω — θα μπορούσε να θεωρηθεί ως δυσανάλογη με τον επιδιωκόμενο σκοπό, ο οποίος είναι, κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η εξάλειψη της υποχρεωτικής συγχρηματοδοτήσεως. Συγκεκριμένα, μια τέτοια ακύρωση θα δημιουργούσε μια κατάσταση ανασφάλειας δικαίου για τους επιχειρηματίες υπέρ των οποίων έγιναν παρεμβάσεις δυνάμει του ως άνω κανονισμού, πράγμα το οποίο δεν ισχύει εάν γίνει δεκτό το αίτημα μερικής ακυρώσεως.

54. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 38, παράγραφος 2, του κανονισμού 1254/1999, που αποτελεί τη νομική βάση του προσβαλλόμενου κανονισμού, η Επιτροπή έχει μόνον εξουσία να καθορίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής της παραγράφου 1 του εν λόγω άρθρου, που προβλέπει τη θέσπιση των αναγκαίων μέτρων όταν η αγορά της Κοινότητας διαταράσσεται ή απειλείται να διαταραχθεί λόγω αισθητής ανόδου ή πτώσεως των τιμών.

52. Επομένως, είμαι της γνώμης ότι η προσφυγή, την οποία άσκησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, είναι παραδεκτή.

55. Πάντως, κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, το Συμβούλιο, εξουσιοδοτώντας την Επιτροπή να θεσπίσει εκτελεστικά μέτρα, δεν της παρέσχε αρμοδιότητα να θεσπίσει διατάξεις που αποκλίνουν από τον βασικό κανονισμό επί ενός ουσιαστικού σημείου με το να καθιερώσει την υποχρεωτική συγχρηματοδότηση.

56. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός 1254/1999 προβλέπει την αποκλειστική χρηματοδότηση από την Κοινότητα όλων των αναγκαίων μέτρων για τη στήριξη της αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος. Το συμπέρασμα αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι, σύμφωνα με την τριακοστή έκτη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 45 του κανονισμού 1254/1999, οι δαπάνες των κρατών μελών λόγω των υποχρεώσεων που προκύπτουν από την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού χρηματοδοτούνται από την Κοινότητα σύμφωνα με τον κανονισμό 1258/1999.

57. Πάντως, το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1258/1999 δεν προβλέπει συγχρηματοδότηση, εκ μέρους των κρατών μελών, των παρεμβάσεων που προορίζονται για τη σταθεροποίηση των γεωργικών αγορών. Επιπλέον, από τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού²⁰ προκύπτει ότι οι δαπάνες για τα κοινοτικά μέτρα παρεμβάσεως βαρύνουν αποκλειστικώς τον κοινοτικό προϋπολογισμό.

58. Η Γερμανική Κυβέρνηση προσθέτει ότι η ως άνω ανάλυση επιβεβαιώνεται από τα άρθρα 2 και 3 του κανονισμού 1883/78, τα οποία, καίτοι διακρίνουν μεταξύ των μέτρων παρεμβάσεως για τα οποία καθορίζεται ένα ποσό ανά μονάδα και εκείνων για τα οποία δεν καθορίζεται ένα τέτοιο ποσό, προβλέπουν σε αμφότερες τις περιπτώσεις ότι οι δαπάνες για τα μέτρα παρεμβάσεως χρηματοδοτούνται εξ ολοκλήρου από την Κοινότητα²¹.

59. Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η θέσπιση, εκ μέρους του προσβαλλόμενου κανονισμού, υποχρεωτικής συγχρηματοδότησεως θίγει επίσης την προβλεπόμενη από τα άρθρα 202 ΕΚ και 211 ΕΚ θεσμική ισορροπία μεταξύ του Συμβουλίου και της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι το άρθρο 5, παράγραφος 5, του προσβαλλόμενου κανονισμού προβλέπει υποχρεωτική συγχρηματοδότηση από τα κράτη μέλη μέχρι ποσοστό 30 % δεν συνιστά εκτέλεση, αλλά τροποποίηση ενός ουσιώδους κανόνα του κανονισμού 1254/1999.

60. Συναφώς, η Γερμανική Κυβέρνηση εκθέτει ότι, ναι μεν η Επιτροπή έχει, κατ' αρχήν, την εξουσία να προβλέπει μέτρα στηρίξεως της αγοράς (όπως εν προκειμένω) μέσω ενός εκτελεστικού κανονισμού, όταν τούτο απαιτείται από την εξέλιξη της διαρθρώσεως των τιμών στις αγορές του βοείου κρέατος, πλην όμως δεν δύναται να τροποποιεί ένα από τα θεμέλια των κοινοτικών αγορών βοείου κρέατος, ήτοι τη χρηματοδότηση κατά 100 % των μέτρων στηρίξεως αυτού του είδους μέσω πόρων του κοινοτικού προϋπολογισμού, όπως προβλέπεται από τον κανονισμό 1254/1999.

61. Τέλος, κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, από το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 25, που εξακολουθεί να ισχύει, απορρέει ότι η οικονομικές συνέπειες που προκύπτουν από τα ενιαία συστήματα τιμών και από την κοινή γεωργική πολιτική καταλογίζονται στην Κοινότητα, ιδίως στην περίπτωση των παρεμβάσεων που προορίζονται για τη σταθεροποίηση των αγορών, ήτοι μέτρων όπως αυτά που θεσπίστηκαν με τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

20 — Βλ., ανωτέρω, σημείο 12.

21 — Βλ., ανωτέρω, σημείο 9.

62. Η Επιτροπή προβάλλει, πρώτον, ότι το άρθρο 38 του κανονισμού 1254/1999 την εξουσιοδοτεί να λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα για την προστασία της αγοράς από τις διαταραχές από τις οποίες αυτή επηρεάζεται ή απειλείται, σε περίπτωση αισθητής και επίμονης ανόδου ή πτώσεως των τιμών. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η εν λόγω διάταξη θέτει ως μόνη προϋπόθεση την αναγκαιότητα των επίμαχων μέτρων. Εν προκειμένω, οι προβλεπόμενες από τον προσβαλλόμενο κανονισμό αγορές κρέατος είναι αναμφισβήτητα ικανές να συμβάλουν στη σταθεροποίηση της κοινοτικής αγοράς βοείου κρέατος, η οποία εθίγη από την κρίση της ΣΕΒ.

63. Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η νομιμότητα ενός μέτρου που θεσπίστηκε στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής μπορεί να θιγεί μόνον εφόσον το μέτρο αυτό είναι προδήλως ακατάλληλο ή εφόσον το θεσμικό όργανο που έλαβε το εν λόγω μέτρο υπερέβη προδήλως τα όρια της διακριτικής εξουσίας που διαθέτει.

64. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή θεωρεί ότι το άρθρο 38 του κανονισμού 1254/1999, το οποίο της ανέθετε μια εξαιρετική αρμοδιότητα προκειμένου να επιλύει καταστάσεις κρίσεως, την εξουσιοδοτούσε κατ' ανάγκην να αποκλίνει από τις λοιπές διατάξεις του εν λόγω κανονισμού, ιδίως δε από εκείνες που αφορούν τη χρηματοδότηση, εάν τούτο αποδεικνυόταν απολύτως αναγκαίο.

65. Εξάλλου, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η έννοια των εκτελε-

στικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως.

66. Δεύτερον, η Επιτροπή προβάλλει ότι, θεσπίζοντας τη διάταξη του άρθρου 5, παράγραφος 5, του προσβαλλόμενου κανονισμού, δεν παρέβη τους κανόνες περί χρηματοδοτήσεως που έχουν καθοριστεί από το Συμβούλιο.

67. Συγκεκριμένα, καίτοι είναι ακριβές ότι οι παρεμβάσεις για τη σταθεροποίηση των γεωργικών αγορών χρηματοδοτούνται, εν γένει, εξ ολοκλήρου από το τμήμα Εγγυήσεων του Ταμείου, πρόκειται ωστόσο περί μιας πρακτικής και όχι περί νομικής υποχρέωσης. Ειδικότερα, το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1258/1999 δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι θεσπίζει μια τέτοια υποχρέωση, εφόσον δεν προβλέπει ρητώς τον αποκλειστικό χαρακτήρα της κοινοτικής χρηματοδοτήσεως.

68. Κατά την Επιτροπή, πρέπει επιπλέον να ληφθεί υπόψη το άρθρο 2 του κανονισμού 1883/78. Μια ερμηνεία *a contrario* της εν λόγω διατάξεως καταδεικνύει σαφώς ότι δεν υφίσταται νομική υποχρέωση αποκλειστικής κοινοτικής χρηματοδοτήσεως στην περίπτωση των μέτρων παρεμβάσεως τα οποία δεν προβλέπονται από την εν λόγω διάταξη. Το μέτρο που προβλέπεται από τον προσβαλλόμενο κανονισμό αντιστοιχεί στην περίπτωση αυτή, καθόσον προβλέπει ότι η τιμή αγοράς του κρέατος καθορίζεται στο πλαίσιο διαδικασίας προσκλήσεως προς υποβολή προσφορών και όχι με γνώμονα ένα ποσό ανά μονάδα το οποίο καθορίζεται εκ των προτέρων.

69. Στην περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο δεν συμμεριστεί τη γνώμη της Επιτροπής και θεωρήσει ότι το τμήμα Εγγυήσεων του Ταμείου οφείλει να χρηματοδοτεί εξ ολοκλήρου τα μέτρα παρεμβάσεως στον γεωργικό τομέα, η Επιτροπή προβάλλει, επικουρικώς, ότι η απόκλιση από την ως άνω νομική υποχρέωση που απορρέει από το άρθρο 5, παράγραφος 5, του προσβαλλόμενου κανονισμού ήταν αναγκαία εν προκειμένω και ότι, επομένως, η εν λόγω παρέκκλιση καλύπτεται από το άρθρο 38 του κανονισμού 1254/1999. Συγκεκριμένα, κατά την Επιτροπή, οι προκληθείσες από τη νέα κρίση της ΣΕΒ πρόσθετες δαπάνες για την Κοινότητα δεν ήταν δυνατόν, για ημερολογιακούς λόγους, να ληφθούν υπόψη κατά την κατάρτιση του προϋπολογισμού για το οικονομικό έτος 2001. Επομένως, υπήρχε ο κίνδυνος να μην επαρκέσουν οι αρχικώς προβλεφθείσες πιστώσεις για τη χρηματοδότηση των γεωργικών δαπανών.

70. Τρίτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέπεσε σε σφάλμα υποστηρίζοντας ότι το άρθρο 5, παράγραφος 5, του προσβαλλόμενου κανονισμού είναι ουσιώδης κανόνας, η θέσπιση του οποίου ανήκει, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου και ο οποίος, επομένως, δεν μπορεί να θεσπιστεί από την Επιτροπή στο πλαίσιο των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που της έχουν ανατεθεί.

71. Συγκεκριμένα, η εν λόγω διάταξη δεν αποτελεί κανόνα που υλοποιεί μία θεμελιώδη κατεύθυνση της κοινής γεωργικής πολιτικής στον τομέα του βοείου κρέατος, αλλά απλώς ειδικό μέτρο το οποίο ισχύει για ένα εξάμηνο.

72. Εξάλλου, η Επιτροπή προσθέτει ότι, στον τομέα των κανόνων περί χρηματοδοτήσεως, όπως σε κάθε άλλο τομέα, το Συμβούλιο οφείλει μόνον να ρυθμίζει τα γενικά θεμελιώδη στοιχεία του ζητήματος και δύναται να αναθέτει εγκύτως στην Επιτροπή την αναγκαία για την εκτέλεσή τους αρμοδιότητα.

73. Η Δανική Κυβέρνηση εκθέτει, όπως και η Γερμανική Κυβέρνηση, ότι δεν αμφισβητεί την ευχέρεια του Συμβουλίου να λαμβάνει, στο πλαίσιο της νομοθετικής δραστηριότητάς του, ένα μέτρο που αποκλίνει από την αρχή της εξ ολοκλήρου χρηματοδοτήσεως από την Κοινότητα των μέτρων για τη σταθεροποίηση των γεωργικών αγορών.

74. Η ως άνω θεμελιώδης αρχή προκύπτει ρητώς από τον κανονισμό 25, με τον οποίο ιδρύθηκε το Ταμείο, και εξακολουθεί σήμερα να ισχύει, όπως επιβεβαιώνεται από τα άρθρα 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1258/1999 και 2 του κανονισμού 1883/78.

75. Κατά τη Δανική Κυβέρνηση, το επίχειρημα της Επιτροπής ότι τα μέτρα που εμπίπτουν στο άρθρο 3 του κανονισμού 1883/78 μπορούν να χρηματοδοτούνται από τα κράτη μέλη είναι απορριπτικό. Συγκεκριμένα, έστω και αν γίνει δεκτό ότι το προαναφερθέν άρθρο 3 έχει εφαρμογή εν προκειμένω, η διάταξη αυτή δεν διευκρινίζει τον τρόπο χρηματοδοτήσεως που εφαρμόζεται όσον αφορά τα μέτρα τα οποία εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της. Επομένως, κανένα στοιχείο δεν συνηγορεί υπέρ του ισχυρισμού

ότι το Συμβούλιο επιθυμούσε, με την εν λόγω διάταξη, να τροποποιήσει την αρχή της εξ ολοκλήρου χρηματοδοτήσεως από την Κοινότητα των παρεμβάσεων στο πλαίσιο των κοινών οργανώσεων αγορών.

δημοσιονομικής βάσεως για τη χρηματοδότηση των δαπανών.

2. Εκτίμηση

76. Η Δανική Κυβέρνηση παρατηρεί ακόμη ότι, εάν γίνονταν δεκτά τα επιχειρήματα της Επιτροπής, το εν λόγω θεσμικό όργανο θα μπορούσε θεωρητικά να θεσπίσει ένα σύστημα χρηματοδοτήσεως σύμφωνα με το οποίο τα κράτη μέλη θα όφειλαν να καταβάλουν το 95 %, η δε Κοινότητα το 5 % των δαπανών που συνδέονται με τις αγορές που επιβάλλει στα κράτη μέλη ο προσβαλλόμενος κανονισμός.

79. Κατά τη γνώμη μου, τα επιχειρήματα που προέβησαν η Γερμανική και η Δανική Κυβέρνηση είναι πειστικότερα από τα επιχειρήματα που προέβησε η Επιτροπή.

77. Κατά τη Δανική Κυβέρνηση, αυτή η ευχέρεια της Επιτροπής να μην εφαρμόζει τη θεμελιώδη αρχή της κοινοτικής χρηματοδοτήσεως στο πλαίσιο των κοινών οργανώσεων αγορών θα είχε ως αποτέλεσμα, αφενός, να μεταβάλει τη θεσμική ισορροπία στο πλαίσιο της Κοινότητας και, αφετέρου, να συμβάλει στο να καταστεί εικονικό το ανώτατο όριο των κοινών γεωργικών δαπανών, καθόσον ο κοινοτικός προϋπολογισμός δεν θα αντανάκλούσε πλέον τις δαπάνες που συνδέονται με την κοινή γεωργική πολιτική.

80. Συγκεκριμένα, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, τα εκτελεστικά μέτρα που θεσπίζει η Επιτροπή δεν μπορούν να αντίκεινται προς τη βασική ρύθμιση την οποία θέσπισε το Συμβούλιο²², πράγμα που αποτελεί έκφραση της θεμελιώδους αρχής της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου²³.

81. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, προβλέποντας στον προσβαλλόμενο κανονισμό την υποχρεωτική συγχρηματοδότηση, δεν απέκλινε από τη βασική ρύθμιση η οποία αποτελείται, εν προκειμένω, από τον κανονισμό 1254/1999 και από τον κανονισμό 1258/1999 (λόγω του ότι το άρθρο 45 του πρώτου παραπέμπει στον τελευταίο).

78. Κατά την ως άνω κυβέρνηση, αν ο κοινοτικός προϋπολογισμός δεν προβλέπει μέσα για τη χρηματοδότηση των μέτρων παρεμβάσεως, όπως είναι τα προβλεπόμενα από τον προσβαλλόμενο κανονισμό μέτρα, η Επιτροπή οφείλει, τηρουμένων των δημοσιονομικών διατάξεων της Συνθήκης ΕΚ, να αναζητήσει τη σύσταση της αναγκαίας

22 — Βλ. αποφάσεις της 15ης Μαΐου 1984, 121/83, Zuckerfabrik Franken (Συλλογή 1984, σ. 2039, σκέψη 13), της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-478/93, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3081, σκέψη 31), και της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-159/96, Πορτογαλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-7379, σκέψη 41).

23 — Βλ. επίσης, π.χ., απόφαση της 18ης Ιουνίου 1996, C-303/94, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. I-2943, σκέψη 23 in fine).

82. Κατά τη γνώμη μου, το επιχείρημα αυτό δεν είναι πειστικό.

83. Είναι αληθές, βεβαίως, ότι το άρθρο 38 του κανονισμού 1254/1999, επί του οποίου στηρίζεται, ειδικότερα, ο προσβαλλόμενος κανονισμός, δεν καθορίζει τις λεπτομέρειες χρηματοδότησεως των «αναγκαιών μέτρων» που θεσπίζονται δυνάμει της εν λόγω διατάξεως. Ωστόσο, άλλες διατάξεις της βασικής ρυθμίσεως οδηγούν στο συμπέρασμα ότι τα μέτρα που εμπíπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού πρέπει να χρηματοδοτούνται εξ ολοκλήρου από το ΕΓΤ-ΠΕ.

84. Συναφώς, υπενθυμίζω, ευθύς εξ αρχής, την τριακοστή έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1254/1999, σύμφωνα με την οποία «[...] οι δαπάνες των κρατών μελών λόγω των υποχρεώσεων που προκύπτουν από την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού πρέπει να χρηματοδοτούνται από την Κοινότητα σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 1258/1999 [...]»²⁴.

85. Εν συνεχεία, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η Επιτροπή, με τον ως άνω ισχυρισμό της, προβάλλει, σε τελευταία ανάλυση, ότι οι προβλεπόμενες από το άρθρο 27 του κανονισμού 1254/1999 «κλασικές» αγορές παρεμβάσεως πρέπει να χρηματοδοτούνται εξ ολοκλήρου από το τμήμα Εγγυήσεων του Ταμείου, αλλά ότι τούτο δεν πρέπει να συμβαίνει όσον αφορά τις «αγορές παρεμβάσεως ad hoc»²⁵ που επιτρέπονται από το

άρθρο 38, εάν η Επιτροπή λάβει σχετική απόφαση στο πλαίσιο της διαδικασίας της διαχειριστικής επιτροπής. Φρονώ ότι, τουλάχιστον, όλα τα μέτρα που αποτελούν αγορές παρεμβάσεως πρέπει να χρηματοδοτούνται με τον ίδιο τρόπο.

86. Επιπλέον, δεν πρέπει να αγνοηθεί η δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1258/1999, η οποία προβλέπει ότι, «[...] στο στάδιο της ενιαίας αγοράς, δεδομένου ότι τα συστήματα τιμών είναι ενοποιημένα και η γεωργική πολιτική είναι κοινοτική πολιτική, οι οικονομικές συνέπειες που προκύπτουν βαρύνουν την Κοινότητα: ότι, σύμφωνα με την αρχή αυτή, όπως αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 25 [...]»²⁶.

87. Εν συνεχεία, η διαφορετική διατύπωση των διατάξεων των στοιχείων β' και δ' του άρθρου 1, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού επιβεβαιώνει, κατά τη γνώμη μου, τον αποκλειστικό χαρακτήρα της χρηματοδότησεως από την Κοινότητα των μέτρων που εμπíπτουν στο στοιχείο β', μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται και τα προβλεπόμενα από τον προσβαλλόμενο κανονισμό μέτρα.

88. Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', «[τ]ο τμήμα Εγγυήσεων χρηματοδοτεί [...] τις παρεμβάσεις για τη σταθεροποίηση των γεωργικών αγορών». Αντιθέτως, το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο δ', προβλέπει ότι «[τ]ο τμήμα Εγγυήσεων χρηματοδοτεί [...] τη χρηματοδοτική συμμετοχή

24 — Η υπογράμμιση δική μου.

25 — Βλ. την τριακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1254/1999.

26 — Η υπογράμμιση δική μου.

της Κοινότητας σε ειδικά κτηνιατρικά μέτρα [...]»²⁷.

89. Οι όροι «χρηματοδοτική συμμετοχή της Κοινότητας» αφήνουν να εννοηθεί ότι, στις περιπτώσεις τις οποίες αφορά το στοιχείο δ', η Κοινότητα περιορίζεται στη χρηματοδότηση μέρους των δαπανών. Τούτο συνεπάγεται ότι υφίστανται και άλλες χρηματοδοτικές συμμετοχές και ότι, επομένως, πρόκειται για συγχρηματοδότηση. Πάντως, το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του επίμαχου κανονισμού δεν περιλαμβάνει ακριβώς τους ίδιους όρους, πράγμα που επιβεβαιώνει, κατά τη γνώμη μου, την αρχή της αποκλειστικής χρηματοδοτήσεως από την Κοινότητα των παρεμβάσεων που προβλέπονται στην εν λόγω διάταξη.

90. Η αναφορά της Επιτροπής, που περιλαμβάνεται στα υπομνήματά της, σε κανονισμούς και αποφάσεις του Συμβουλίου που προβλέπουν υποχρεωτική συγχρηματοδότηση στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής²⁸ δεν αναιρεί, κατά τη γνώμη μου, το ως άνω συμπέρασμα. Φρονώ ότι δεν αμφισβητείται ότι το Συμβούλιο διαθέτει μια τέτοια εξουσία, αλλά τίθεται το ζήτημα αν το

Συμβούλιο μεταβίβασε την εν λόγω εξουσία στην Επιτροπή, πράγμα που, κατά τη γνώμη μου, δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Επικουρικώς, πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι κανένα από τα νομοθετήματα που επικαλέστηκε η Επιτροπή δεν αφορά αγορές παρεμβάσεων.

91. Εξάλλου, συμμερίζομαι την άποψη της Γερμανικής Κυβερνήσεως ότι οι κανόνες που έχουν σχέση με το ζήτημα αρχής του ποιος χρηματοδοτεί τα μέτρα που εμπίπτουν στην κοινή γεωργική πολιτική είναι «ουσιώδεις κανόνες για τον σχετικό τομέα» οι οποίοι, όπως έγκρινε το Δικαστήριο²⁹, εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου. Συγκεκριμένα, κανόνες τέτοιας φύσεως δεν αφορούν τεχνικές λεπτομέρειες, αλλά εμπίπτουν στους θεμελιώδεις προσανατολισμούς μιας πολιτικής.

92. Συνεπώς, κατά τη γνώμη μου, η Επιτροπή δεν είχε, εν προκειμένω, την αρμοδιότητα να θεσπίσει κανόνες περί συγχρηματοδοτήσεως.

93. Το επιχείρημα της Επιτροπής ότι το άρθρο 5, παράγραφος 5, του προσαλλόμενου κανονισμού, το οποίο προέβλεπε τη συγχρηματοδότηση, δεν αποτελούσε «ουσιώδη κανόνα», για τον λόγο ότι επρόκειτο για ένα ειδικό και χρονικώς περιορισμένο μέτρο, επίσης δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

29 — Αποφάσεις της 27ης Οκτωβρίου 1992, C-240/90, Γερμανία κατά Επιτροπής (Σύλλογη 1992, σ. I-5383, σέψη 41), και της 14ης Οκτωβρίου 1999, C-104/97 P, Atlanta κατά Επιτροπής και Συμβουλίου (Σύλλογη 1999, σ. I-6983, σέψη 76).

27 — Η υπογράμμιση δική μου.

28 — Πρόκειται για τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 1975/69 του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 1969, για τη θέσπιση ενός συστήματος προμηθειών υπέρ της σφαγής των αγελάδων και προμηθειών υπέρ της μη διαθέσεως στο εμπόριο του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (JO L 252, σ. 1) τον κανονισμό (ΕΚ) 1257/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, για τη στήριξη της αγροτικής ανάπτυξης από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ) και για την τροποποίηση και κατάργηση ορισμένων κανονισμών (ΕΕ L 160, σ. 80), και τον κανονισμό (ΕΚ) 1259/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, σχετικά με τη θέσπιση κοινών κανόνων για τα καθεστώτα άμεσης στήριξης στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ L 160, σ. 113), καθώς και για τις αποφάσεις 90/217/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Απριλίου 1990, για την ανάληψη χρηματοδοτικής δράσης της Κοινότητας για την εξάλειψη της αφρικανικής πανώλης των χοίρων στη Ζαϊρήνια (ΕΕ L 116, σ. 24), και 90/424/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της 26ης Ιουνίου 1990, σχετικά με ορισμένες δαπάνες στον κτηνιατρικό τομέα (ΕΕ L 224, σ. 19).

94. Ευθύς εξ αρχής, είναι εσφαλμένο να τίθεται το πρόβλημα κατ' αυτόν τον τρόπο. Το ζήτημα αν η αρχή της χρηματοδοτήσεως από την Κοινότητα των παρεμβάσεων αποτελεί ουσιώδη κανόνα εξαρτάται από το περιεχόμενο του εν λόγω κανόνα και η θέσπιση ενός μέτρου που αποκλίνει από τον κανόνα αυτό για περιορισμένο χρονικό διάστημα δεν καθιστά τον ως άνω κανόνα επουσιώδη. Εξάλλου, αποδοχή του ισχυρισμού της Επιτροπής θα κατέληγε στο να επιτρέπεται σ' αυτήν να αποφεύγει την εφαρμογή της αρχής ότι ουσιώδεις κανόνες δεν μπορούν να αποτελούν αντικείμενο μεταβιβάσεως αρμοδιοτήτων, με την ανανέωση, ανά διαδοχικές περιόδους έξι μηνών, των μέτρων που αποκλίνουν από τους κανόνες αυτούς³⁰.

95. Εξάλλου, η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία η έννοια της εκτελέσεως πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως³¹ δεν επιτρέπει να συναχθεί ότι η Επιτροπή είχε την εξουσία, εν προκειμένω, να προβλέπει τη συγχρηματοδότηση.

96. Συγκεκριμένα, η νομολογία αυτή δεν μπορεί να επιτρέπει στην Επιτροπή να θεσπίζει κανόνες οι οποίοι αντίκεινται προς τη βασική ρύθμιση και οι οποίοι, επιπλέον, εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου.

30 — Βλ. επίσης, υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 12ης Μαΐου 1998, C-106/96, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-2729, σκέψη 36).

31 — Απόφαση της 30ης Οκτωβρίου 1975, 23/75, Rey Soda κ.λπ. (Συλλογή τόμος 1975, σ. 399). Βλ., επίσης, αποφάσεις της 11ης Μαρτίου 1987, 279/84, 280/84, 285/84 και 286/84, Rau κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 1069, σκέψη 14), 27/85 Vandermoortele κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 1129, σκέψη 14), και 265/85, Van den Bergh en Jurgens και Van Dijk Food Products (Lopik) κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 1155, σκέψη 14), της 21ης Μαΐου 1987, 133/85 έως 136/85, Rau κ.λπ. (Συλλογή 1987, σ. 2289, σκέψη 31), της 8ης Ιουνίου 1989, 167/88, Association générale des producteurs de blé et autres céréales (Συλλογή 1989, σ. 1653, σκέψη 15), της 29ης Ιουνίου 1989, 22/88, Vteugendhul και Vanderkoijg (Συλλογή 1989, σ. 2049, σκέψη 16), της 29ης Φεβρουαρίου 1996, C-296/93 και C-307/93, Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. I-795, σκέψη 22), και της 27ης Νοεμβρίου 1997, C-369/95, Somalfuit και Camar (Συλλογή 1997, σ. I-6619, σκέψη 62), καθώς και προπαρατεθείσες αποφάσεις Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, σκέψη 30 και Πορτογαλία κατά Επιτροπής, σκέψεις 40 και 41.

97. Η προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής, την οποία επικαλείται η Επιτροπή, δεν αναιρεί το ως άνω συμπέρασμα.

98. Στη σκέψη 21 της ως άνω αποφάσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι:

«[...] Εάν το άρθρο 6, παράγραφος 7, πέμπτη περίπτωση, του τροποποιηθέντος κανονισμού 805/68 παρείχε στην Επιτροπή την εξουσιοδότηση να θεσπίζει μόνο μέτρα τα οποία επιτρέπονται ήδη βάσει άλλων διατάξεων, η εξουσιοδότηση αυτή θα έχανε ουσιαστικά την πρακτική της αποτελεσματικότητας, όσον αφορά την επιδίωξη του σκοπού που συνίσταται στην αποφυγή πτωτικής τάσης των τιμών της αγοράς [...]».

99. Πάντως, επίμαχη στην ως άνω υπόθεση ήταν η νομιμότητα ενός περιορισμού του βάρους των σφαγίων τα οποία μπορούν να υπαχθούν στο καθεστώς παρεμβάσεως³², τον οποίο επέβαλε η Επιτροπή. Ένα τέτοιο μέτρο εμπίπτει, κατά τη γνώμη μου, σε μια εντελώς διαφορετική κατηγορία από εκείνη στην οποία εμπίπτει η θέσπιση υποχρεωτικής συγχρηματοδοτήσεως από τα κράτη μέλη. Εξάλλου, δεν αποδείχθηκε ότι το άρθρο 38 του κανονισμού 1254/1999 θα έχανε την πρακτική του αποτελεσματικότητας, εάν η Επιτροπή επέμενε στην εφαρμογή της αρχής της χρηματοδοτήσεως από την Κοινότητα των μέτρων που θεσπίστηκαν με βάση την εν λόγω διάταξη.

32 — Βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 11.

100. Εξάλλου, λαμβανομένης υπόψη της ευαισθητοποιήσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και των κρατών μελών σχετικά με το πρόβλημα της ΣΕΒ, η Επιτροπή δεν θα αντιμετώπιζε κατά πάσα πιθανότητα δυσχέρειες προκειμένου να επιτύχει τη συμφωνία του Κοινοβουλίου για ένα νέο διορθωτικό και συμπληρωματικό προϋπολογισμό. Επίσης, οι συμμετοχές των κρατών μελών θα μπορούσαν να λάβουν τη μορφή προκαταβολών, οι οποίες θα επιστρέφονταν στο πλαίσιο του προϋπολογισμού του επόμενου έτους.

101. Η Επιτροπή υποστηρίζει ακόμη ότι το άρθρο 38 του κανονισμού 1254/1999 της απονέμει μία κατ' εξαίρεση αρμοδιότητα («Notkompetenz») προκειμένου να επιλύει καταστάσεις κρίσεως.

102. Πάντως, μολοντί τούτο ισχύει, μια τέτοια αρμοδιότητα, ωστόσο, δεν επιτρέπει να συναχθεί ότι δεν έχουν πλέον εφαρμογή οι βασικές αρχές περί εξουσιοδοτήσεως, και ιδίως η αρχή ότι τα μέτρα που θεσπίζει η Επιτροπή δεν μπορούν να παρεκκλίνουν από τη βασική ρύθμιση την οποία θέσπισε το Συμβούλιο.

103. Τέλος, όσον αφορά τη μη άσκηση προσφυγής, εκ μέρους της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, κατά του κανονισμού 2777/2000, αρκεί να διαπιστωθεί, όπως ορθώς παρατηρεί η Γερμανική Κυβέρνηση, ότι ένας συγκεκριμένος τρόπος συμπεριφοράς της Επιτροπής κατά το παρελθόν δεν μπορεί να εμποδίξει τον δικαστικό έλεγχο ενός παρεμφερούς ή ταυτόσημου μέτρου το οποίο θεσπίστηκε μεταγενεστέρως.

104. Για όλους του ανωτέρω λόγους, είμαι της γνώμης ότι η Επιτροπή ήταν αναρμόδια να επιβάλει τη συγχρηματοδότηση στο πλαίσιο του προσαλλόμενου κανονισμού. Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι, κατά τη γνώμη μου, βάσιμος και προτείνω να γίνει δεκτό το αίτημα ακυρώσεως που υπέβαλε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Γ — Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση των άρθρων 268 ΕΚ έως 270 ΕΚ

105. Λόγω του συμπεράσματος στο οποίο κατέληξα όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, εξετάζω μόνον επικουρικούς τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η Γερμανική Κυβέρνηση.

1. Επιχειρήματα των διαδικιών

106. Η Γερμανική Κυβέρνηση εκθέτει, στον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ότι το γεγονός ότι επεβλήθη στα κράτη μέλη η υποχρεωτική συγχρηματοδότηση στο πλαίσιο της κοινής οργάνωσης των αγορών του βοείου κρέατος αντίκειται προς διάφορες δημοσιονομικές διατάξεις της Συνθήκης.

107. Συγκεκριμένα, τα προβλεπόμενα από τον προσβαλλόμενο κανονισμό μέτρα στηρίζονται της αγοράς αποτελούν, παρά τη μερική χρηματοδότησή τους από πόρους των εθνικών προϋπολογισμών, κοινοτικές ενισχύσεις και, ως εκ τούτου, «έξοδα της Κοινότητας» κατά την έννοια του άρθρου 268, παράγραφος 1, ΕΚ. Με τη χρήση του επιθέτου «όλα» (τα έσοδα και τα έξοδα), το άρθρο 268, παράγραφος 1, ΕΚ καθορίζει το θεμέλιο της ενότητας του προϋπολογισμού, καθώς και τις βασικές προϋποθέσεις για την πολιτική στάθμιση των εσόδων και των εξόδων στο πλαίσιο της διαδικασίας του προϋπολογισμού και για τον δημοκρατικό έλεγχο της εκτελέσεως του προϋπολογισμού.

108. Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η (μερική) χρηματοδότηση των εξόδων της Κοινότητας βάσει αναγκαστικής ρυθμίσεως του παραγώγου κοινοτικού δικαίου με πόρους που δεν αποτελούν τμήμα του κοινοτικού προϋπολογισμού αντιβαίνει στην αρχή της ενότητας του κοινοτικού προϋπολογισμού.

109. Για τους ίδιους λόγους, το άρθρο 5, παράγραφος 5, του προσβαλλόμενου κανονισμού αντιβαίνει στη δημοσιονομική διάταξη του άρθρου 269, παράγραφος 1, ΕΚ. Συγκεκριμένα, τα «άλλα έσοδα» στα οποία αναφέρεται η εν λόγω διάταξη αφορούν μόνον τα έσοδα που καταβάλλονται περιστασιακά στην Επιτροπή λόγω της διοικητικής δραστηριότητάς της (όπως είναι τα πρόστιμα και οι χρηματικές ποινές) και τα οποία, επομένως, δεν προέρχονται από πόρους των προϋπολογισμών των κρατών μελών. Η επιβαλλόμενη από την Επιτροπή υποχρεωτική συγχρηματοδότηση εκ μέρους των κρατών μελών αντιβαίνει, εν πάση περιπτώσει, στην προβλεπόμενη στο άρθρο 269, παράγραφος 1, ΕΚ αρχή της οικονομικής

ανεξαρτησίας της Κοινότητας σε σχέση με τα κράτη μέλη, καθόσον μια τέτοια συγχρηματοδότηση δεν αποτελεί εγκεκριμένη πηγή ιδίων πόρων κατά την έννοια του άρθρου 269 ΕΚ.

110. Εξάλλου, η Γερμανική Κυβέρνηση προβάλλει ότι, εάν η Επιτροπή ήταν αρμόδια να δίδει εντολή για την εκτέλεση κοινοτικών δαπανών χωρίς οι δαπάνες αυτές να χρηματοδοτούνται αποκλειστικώς από τον κοινοτικό προϋπολογισμό, η ύπαρξη ανωτάτου ορίου στους ίδιους πόρους που προβλέπονται στα άρθρα 269 ΕΚ και 270 ΕΚ δεν θα αποτελούσε πλέον αποτελεσματικό περιορισμό για τα έξοδα της Κοινότητας.

111. Η *Επιτροπή* απαντά ότι η επιχειρηματολογία της Γερμανικής Κυβερνήσεως στηρίζεται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι το τμήμα των δαπανών που διατίθεται για την αγορά κρέατος, το οποίο βαρύνει το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 5, του προσβαλλόμενου κανονισμού, αποτελεί κοινοτική ενίσχυση που συμπληρώνει το τμήμα το οποίο χρηματοδοτείται από την Κοινότητα και, επομένως, αποτελεί δαπάνη της Κοινότητας κατά την έννοια του άρθρου 268, πρώτο εδάφιο, ΕΚ.

112. Πρώτον, η Γερμανική Κυβέρνηση εξομοιώνει εσφαλμένως την έννοια της κοινοτικής ενισχύσεως με εκείνη των εξόδων της Κοινότητας. Στην πραγματικότητα, από τη

νομολογία του Δικαστηρίου³³ προκύπτει ότι οι δαπάνες που καταβάλλονται άμεσα από τα κράτη μέλη, όπως εν προκειμένω, δεν συνιστούν κοινοτικές δαπάνες οι οποίες πρέπει να εγγραφούν στον κοινοτικό προϋπολογισμό, έστω και αν βασίζονται σε νομική πράξη της Κοινότητας.

κοινοτικών μέτρων, καθόσον κανένα θεσμικό όργανο δεν μπορεί να παραβαίνει τις δημοσιονομικές διατάξεις της Συνθήκης.

2. Εκτίμηση

113. Δεύτερον, η Γερμανική Κυβέρνηση λησμονεί ότι οι πόροι τους οποίους προβλέπουν τα κράτη μέλη στους εθνικούς τους προϋπολογισμούς για τη συγχρηματοδότηση ενός μέτρου της κοινής γεωργικής πολιτικής διατηρούν τον χαρακτήρα της κρατικής ενισχύσεως.

116. Είμαι της γνώμης ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προέβαλε η Γερμανική Κυβέρνηση είναι αβάσιμος.

114. Κατά συνέπεια, τα άρθρα 268 ΕΚ και 269 ΕΚ δεν έχουν εφαρμογή επί των πόρων που πρέπει να διαθέτουν τα κράτη μέλη στο πλαίσιο της συγχρηματοδότησεως που θεσπίζει ο προσβαλλόμενος κανονισμός και, επομένως, η Επιτροπή δεν ήταν δυνατό να παραβαίνει τα εν λόγω άρθρα θεσπίζοντας το άρθρο 5, παράγραφος 5, του ως άνω κανονισμού.

117. Πράγματι, τα άρθρα 268 ΕΚ έως 270 ΕΚ αφορούν, όπως προκύπτει από την αρχή του άρθρου 268 ΕΚ, «τα έσοδα και τα έξοδα της Κοινότητας»³⁴. Επομένως, οι διατάξεις των εν λόγω άρθρων δεν εφαρμόζονται, ως εκ της φύσεώς τους, επί των πόρων οι οποίοι, στο πλαίσιο συγχρηματοδότησεως, προέρχονται από μη κοινοτική πηγή.

115. Επιπλέον, η Επιτροπή επισφαιρίζει ότι, αν γινόταν δεκτό το επιχείρημα της Γερμανικής Κυβερνήσεως, όχι μόνον η Επιτροπή, αλλά και το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο θα ήσαν σε αδυναμία να θεσπίσουν υποχρεωτική συγχρηματοδότηση ορισμένων

118. Εξάλλου, το γεγονός ότι μία κοινοτική ρύθμιση προβλέπει ότι η συγχρηματοδότηση εκ μέρους των κρατών μελών είναι υποχρεωτική δεν μεταβάλλει τη φύση των πόρων που διατίθενται από τα κράτη μέλη. Συγκεκριμένα, μια τέτοια υποχρέωση δεν επηρεάζει την πηγή της χρηματοδότησεως, η οποία είναι, κατά τη γνώμη μου, το μόνο κριτήριο για να εκτιμηθεί αν μία χρηματοδότηση είναι κοινοτική.

33 — Απόφαση της 30ής Ιουνίου 1993, C-181/91 και C-248/91, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3685, σκέψεις 29 και 30), σχετικά με μία επείγουσα ενίσχυση η οποία χορηγήθηκε στο Μπαργκλιαντές στο πλαίσιο δράσεως των κρατών μελών και η οποία χρηματοδοτήθηκε απευθείας από τα κράτη μέλη, και απόφαση της 2ας Μαρτίου 1994, C-316/91, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-625, σκέψεις 38 και 39), σχετικά με τη χρηματοδότηση των ενισχύσεων που χρησιμοποιούνται απευθείας από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο της Τέταρτης Συμβάσεως ΑΚΕ-ΕΟΚ της Λομβ.

34 — Η υπογράμμιση δική μου.

119. Τούτο επιβεβαιώνεται επίσης, κατά τη γνώμη μου, από τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου και Επιτροπής καθώς και της 2ας Μαρτίου 1994, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, επί των οποίων η Επιτροπή επισύρει την προσοχή μας και στις οποίες, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, το Δικαστήριο στηρίχθηκε κατ' ουσίαν στο γεγονός ότι η επίμαχη χρηματοδότηση εξασφαλιζόταν άμεσα από τα κράτη μέλη³⁵ προκειμένου να κρίνει ότι τα σχετικά έξοδα δεν αποτελούσαν έξοδα της Κοινότητας.

Δ — *Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

120. Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η αιτιολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν πληροί τις απαιτήσεις που απορρέουν από το άρθρο 253 ΕΚ σχετικά με την αιτιολογία όσον αφορά τη θέσπιση υποχρεωτικής συγχρηματοδοτήσεως για τα κράτη μέλη. Συγκεκριμένα, η πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού περιορίζεται, συναφώς, να αναφέρει ότι οι ίδιοι πόροι της Κοινότητας είναι περιορισμένοι. Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν δικαιολογεί βάσει ποιας αρμοδιότητας η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δύναται να τροποποιήσει, μέσω ενός μέτρου υποχρεωτικής συγχρηματοδοτήσεως, την αρχή της κατά 100 % χρηματοδοτήσεως των μέτρων στηρίξεως της αγοράς του βοείου κρέατος από κοινοτικούς δημοσιονομικούς

πόρους. Επιπλέον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αιτιολογεί την επιλογή μιας κλίμακας κατανομής 70 % προς 30 % για τη χρηματοδότηση των μέτρων στηρίξεως της αγοράς.

121. Η Επιτροπή προβάλλει ότι από πάγια νομολογία προκύπτει ότι δεν είναι αναγκαίο η απαιτούμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία να διευκρινίζει όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία. Στην περίπτωση πράξεως που προορίζεται να τύχει γενικής εφαρμογής, η αιτιολογία μπορεί να περιορίζεται στο να αναφέρει, αφενός, την όλη κατάσταση που οδήγησε στην έκδοσή της και, αφετέρου, τους γενικούς σκοπούς που επιδιώκει.

122. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός ανταποκρίνεται στις ως άνω απαιτήσεις όσον αφορά το άρθρο του 5, παράγραφος 5, το οποίο θεσπίζει την επίδικη συγχρηματοδότηση. Αφενός, η περιλαμβανόμενη στον προσβαλλόμενο κανονισμό παραπομπή στον κανονισμό 1254/1999 δεν αφήνει καμία αμφιβολία ως προς το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός στο σύνολό του, συμπεριλαμβανομένου του άρθρου του 5, παράγραφος 5, βασίζεται στο άρθρο 38 του εν λόγω βασικού κανονισμού. Αφετέρου, η πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού περιλαμβάνει μία σύντομη αλλά πλήρη παρουσίαση των σκέψεων που οδήγησαν την Επιτροπή να θεσπίσει την υποχρεωτική συγχρηματοδότηση. Δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι πράξη γενικής ισχύος, δεν ήταν αναγκαίο να συμπληρωθούν στις αιτιολογικές σκέψεις οι λεπτο-

35 — Αντιστοίχως, σκέψεις 29 και 38.

μερείς υπολογισμοί που οδήγησαν στην κλίμακα κατανομής 70 % προς 30 %.

123. Η Επιτροπή προσθέτει ότι είναι άσκοπο να παρασχεθεί εμπειριστατωμένη αιτιολογία όταν οι αποδέκτες της πράξεως συμμετείχαν στην κατάρτισή της, πράγμα που ισχύει όσον αφορά τα κράτη μέλη, τα οποία εκπροσωπήθηκαν στο πλαίσιο της διαχειριστικής επιτροπής για το βόειο κρέας, η οποία εκλήθη να διατυπώσει γνώμη επί του σχεδίου κανονισμού.

2. Εκτίμηση

124. Πρέπει να υπομνηστεί ότι, «[...] κατά πάγια νομολογία, η έκταση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως εξαρτάται από τη φύση της οικείας πράξεως και ότι, προκειμένου για πράξεις που προορίζονται να τύχουν γενικής εφαρμογής, η αιτιολογία μπορεί να περιορίζεται στο να αναφέρει, αφενός, την όλη κατάσταση που οδήγησε στην έκδοσή της και, αφετέρου, τους γενικούς στόχους που επιδιώκει. Αν η αμφισβητούμενη πράξη αποκαλύπτει το ουσιώδες του επιδιωκόμενου από το κοινοτικό όργανο σκοπού, θα ήταν υπερβολικό να απαιτηθεί ειδική αιτιολογία για καθεμία από τις τεχνικές επιλογές στις οποίες προέβη (βλ., ιδίως, απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-150/94, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-7235, σκέψεις 25 και 26)»³⁶.

125. Πάντως, κατά τη γνώμη μου, ο προσβαλλόμενος κανονισμός, όσον αφορά την υποχρεωτική συγχρηματοδότηση, ανταποκρίνεται στην ως άνω απαίτηση να αποκαλύπτει το ουσιώδες του επιδιωκόμενου από την Επιτροπή σκοπού. Συγκεκριμένα, στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού εκτίθενται τα εξής:

«Λαμβανομένης υπόψη της έκτασης της κρίσης της ΣΕΒ και, ιδίως, της πιθανής της διάρκειας, καθώς και, συνακόλουθα, του μεγέθους των προσπαθειών που χρειάζεται να καταβληθούν για τη στήριξη της αγοράς, είναι σκόπιμο οι προσπάθειες αυτές να μοιραστούν μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών, ιδίως ενόψει του μεγάλου αριθμού των ζώων που αναμένεται να αγοραστούν στο πλαίσιο του καθεστώτος καθώς και της περιορισμένης φύσης των δημοσιονομικών πόρων που είναι διαθέσιμοι για την κοινοτική χρηματοδότηση».

126. Επομένως, η Επιτροπή διευκρινίζει, στον ίδιο τον προσβαλλόμενο κανονισμό, για ποιους λόγους, κατά τη γνώμη της, επιβάλλεται η συγχρηματοδότηση.

127. Αντιθέτως, όσον αφορά τον καθορισμό της κλίμακας κατανομής της συγχρηματοδότησεως, ο εν λόγω καθορισμός συνιστά, κατά τη γνώμη μου, «τεχνική επιλογή» κατά την έννοια της προαναφερθείσας νομολογίας, για την οποία θα ήταν υπερβολικό να απαιτηθεί ειδική αιτιολογία.

³⁶ — Απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2000, C-168/98, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (Συλλογή 2000, σ. I-9131, σκέψη 62).

128. Επομένως, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως που προέβαλε η Γερμανική Κυβέρνηση είναι, κατά τη γνώμη μου, αβάσιμος.

Ε — Επί του αιτήματος των διαδίκων να διατηρηθούν τα αποτελέσματα του προσβαλλόμενου κανονισμού

129. Η Γερμανική Κυβέρνηση ζητεί να διατηρηθούν τα αποτελέσματα του προσβαλλόμενου κανονισμού, στην περίπτωση που το Δικαστήριο κάνει δεκτή την προσφυγή ακυρώσεως. Η Επιτροπή συναινεί στο αίτημα αυτό.

130. Το γεγονός και μόνον ότι αμφότεροι οι διάδικοι ζητούν τη διατήρηση των αποτελεσμάτων δεν υποχρεώνει το Δικαστήριο να κάνει δεκτό το εν λόγω αίτημα. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 231, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, εναπόκειται στο Δικαστήριο να εκτιμά την αναγκαιότητα ενός τέτοιου μέτρου.

131. Πάντως, δεν είμαι πεπεισμένος ότι είναι αναγκαίο να γίνει δεκτό το αίτημα των διαδίκων.

132. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από την ανάλυση του παραδεκτού της παρούσας

προσφυγής, μια ενδεχόμενη μερική ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν θα είχε καμία επίπτωση επί των μέτρων που έχουν ήδη θεσπισθεί βάσει του εν λόγω κανονισμού. Εξάλλου, η Γερμανική Κυβέρνηση δεν ζητεί την ακύρωση της διατάξεως του προσβαλλόμενου κανονισμού που δημιουργεί δικαιώματα για τους επιχειρηματίες, ήτοι, κατ' ουσίαν, του άρθρου 5, παράγραφος 1, σύμφωνα με το οποίο «[η] αρμόδια αρχή καταβάλλει στους υπερθεματιστές την τιμή που αναφέρεται στις προσφορές τους το αργότερο 65 ημέρες μετά από το πέρας της παραλαβής των σχετικών προϊόντων».

133. Όσον αφορά την αποζημίωση των κρατών μελών από την Κοινότητα, την οποία θα επέφερε η μερική ακύρωση³⁷, είμαι της γνώμης ότι δεν υπάρχει λόγος να εμποδιστεί η εν λόγω αποζημίωση με το να κριθεί ότι τα αποτελέσματα του προσβαλλόμενου κανονισμού πρέπει να διατηρηθούν. Συγκεκριμένα, η έλλειψη αναγκαίων πόρων στον κοινοτικό προϋπολογισμό για το έτος κατά τη διάρκεια του οποίου πρόκειται να εκδοθεί η απόφαση του Δικαστηρίου στην παρούσα υπόθεση δεν μπορεί, αυτή καθ' εαυτήν, να δικαιολογήσει τη διατήρηση των αποτελεσμάτων μιας παρανομίας. Τα αναγκαία ποσά μπορούν να προβλεφθούν στον προϋπολογισμό του επόμενου έτους. Επιπλέον, μολονότι είναι αληθές ότι επίμαχο εν προκειμένω είναι μόνον το ζήτημα αρχής, και όχι η επιστροφή των ποσών που κατέβαλαν τα κράτη μέλη, τίποτε δεν εμποδίζει το Συμβούλιο να θεσπίσει έναν κανονισμό που να ορίζει ότι οι δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη βάσει του επίδικου κανονισμού εξακολουθούν να βαρύνουν τα εν λόγω κράτη μέλη.

37 — Βλ., ανωτέρω, σημείο 46.

134. Τέλος, δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν παράγει πλέον αποτελέσματα σήμερα, η διατήρηση των αποτελεσμάτων, η οποία ζητήθηκε από τους διαδίκους, θα είχε ως συνέπεια ότι η ακύρωση την οποία αποφάσισε το Δικαστήριο δεν θα παρήγε κανένα αποτέλεσμα ούτε για το παρελθόν ούτε για το μέλλον. Επομένως, η

προσφυγή που ασκήθηκε από τη Γερμανική Κυβέρνηση θα ισοδυναμούσε με μία διαβούλευση με το Δικαστήριο ως προς τη νομιμότητα του προσβαλλόμενου κανονισμού, πράγμα που δεν αντιστοιχεί στην έννοια της προσφυγής ακυρώσεως, όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 230 ΕΚ.

IV — Πρόταση

135. Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο:

- να ακυρώσει το άρθρο 5, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 690/2001 της Επιτροπής, της 3ης Απριλίου 2001, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων στήριξης της αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος, κατά το μέρος που η εν λόγω διάταξη επιβάλλει σε κάθε ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να χρηματοδοτεί το 30 % της τιμής του κρέατος που αγοράζεται δυνάμει του εν λόγω κανονισμού·
- να απορρίψει το αίτημα διατηρήσεως των αποτελεσμάτων της ακυρωθείσας διατάξεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.